

124 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Bel, bel...

Bel, bel, wà vong 'k dat een goed stuksie onderlest in de krant, van het maaisie miet 'r diensie zô wijd weg. Goed, veraal over de fiets op afbetaoling bij Bouwmanne. 'k Denk zô, dat hêël wat Slierechse dat verhaol ok kenne vertelle. Mijn man bevôôbeld, derde van vier zeuns. In 't begin van de jaere dertig gong die naer de ambachschool in Gurrekom. Z'n vaoder had vast waark en dat betekende in de crisistijd dà-je overaal 't volle pond voor mos betaole. Maor z'n twêê oudste broers liepe ok dikkels langs d'n dijk en die mosse toch ok ete en schôôn en hêël gehouwe worde. Zaok voor moeders dus om zô verdêêlig mogelijk deur de wereld te komme. 't Abonnement op de traain kostende voor m'n man f 4,60 per maond, dat kon in de winterdag niet anders. Mor as ze nou 's over die f 4,60 in de zeumer mit Bouwmanne ginge praote?

Zô kwam 't, dà-me man binne een klaaine twêê jaer een fiets van z'n aaige had. Voorwaerde was wel, dat-ie 'm zelf mos onderhouwe. Maor ok dat was gêên bezwaer want bij Bouwmanne sting een grôôte kist mit moerties, kogeltjies, nippeltjies en ventieltjies en daer kò-je vrij in rooie. Mêêstendijsd hoefde je d'r gêên êêns voor te betaole. Ja, Bouwman sting bekend as een man waer wel mee viel te praote. Maor bij z'n aaige zel die wel gedocht hebbe: "Och, ze komme wel trug bij mijn!". Mêêstal was dat ok zô. Azzie jaere laeter een nieuwe fiets nôôdig had, kwam die ok weer van Bouwmanne. Veulal kò-je dan wel gelukkig wel ketant betaole. Zelf koch 'k vlak voor d'n oorlog een fiets. Vaoder vong dà 'k 't geld vâ-m'n boeksie beter kon besteeje. Laeter zou 'k t'r lang zô veul nie meer voor kenne kôôpe, zô was z'n ervaering uit z'n aaige jonge jaere. 'k Moch ok gelijk een naimesien bij Bouwmanne uitzoeke. Dat zou 'k toch anders gekrege hebbe voor m'n trouwe, maor dan was 't meschie nie meer te krijge. Zô gong dat gewoonlijk. Azzie verkering kreeg en je kon een huisie krijge, dan kwam Bouwman de kachel plaetse en soms een fernuisie in 't keukentjie of aander een petroliëkacheltjie.

Bij ons gong dat wel eventjies aanders, want d'n oorlog kwam d'r tusse. Wat waze we een paor jaer nae d'n oorlog blij mit onze vulkachel, nae de daegelijkse ellende van rôôkwolke in d'n huis bij 't aansteke van dat eerste, twêêdehandse kacheltjie. Veuls te klaain om die wije schoorstêên 's nachs waarm te houwe. Ja, een paor jaer nae d'n oorlog kwam aales zoetjiesaan weer op gang en aales wat bij de vooroorlogse jeugd mit pijn en moeite gong, ging nouw weer wat vlotter. As de kaainders van acht, nege jaere voor d'r verjaerdag graeg een fietsie wouwe, dan mos t'r nog wel gespaord worde en gerekend, mor de fiets kwam d'r. Bouwman kwam 'm hôôgstpersoonlijk op d'n grôôten dag brenge. 's Oches kwam die voor schooltijd op z'n aaige fiets, mit de nieuwe aan de hand, naer de jaerige Job. Vóór die tijd was-tie d'r eerst mee bij Vergeer langs gewist. Die had 'r, mit wat kleurige linte, op 't stuur een klaain blomstuksie op gebonge. Zô kwam Bouwman dan de straet in fietse, waer de hêêle buurt getuige was hoe 't fêêstvaarke mit een hôôgrôôje kleur 't kedoo in ontvangst nam.

Zô, dat wazze wat herinneringe van hoe een leverancier mit z'n klante omging. Dôôdgewone medemenselijkhaaid, die je, spijtig genogt, mist in de grôôthandel en de supermarte. Kom-ie 't hier en daer nog 's tege, dan ondergao 'k dat as een knipôôg